

המור השביעי

תְּקִירָה תְּהִיָּה

„בפעם השניה בחודש זה מופיעה ידיעה בעתונים על בריחתם של יהודים מים מבתי היתומים המפורסמים של ירושלים. היום יש ידיעה בעל המסך מר" על שלשה יתומים שברחו. כשתפסו אותם והעלום על מכונת ניסה אחד מהם לקפוץ ונפצע קשה". — מתוך „דעתו של עוזי" ב„יום יום".

בך הוא: בעל-טור ב„יום-יום" לב ערב

ואל שער אטום צעד צעד
ויקהו מנתן נא מיד אנריו
הפכה השנה
המסיעת!

באה עתו כדי פעם עולה בפתחים
קול צועק, קול אגוש ופטימ,
הבתי-הספה
או „מוסד לנכים" —
הפתים הסגורים על קריתו!

ובמקרה כדי פעם נגלית ראנה...
ובמקרה תקינה מתעוררת.
פציון „הנחמה",
או ציון „הרעבה",
או מיתה משנה אחרתו.
ופרוש תדבר הוא: בעוד אל רחוק
ישאים פפטיגו... אל הוד ואל גלגל,
בתוכנו אי-שם
ילדים בצינוק
מאימה ראש פנים אל פקלו!

ונכים בלי-שופע קוראים „אחתי",
וחולי-צפכים
מאקדים שרידי-בצת,
בתאי מוסדות שתחומם הוא „הרשי" ושלטם:
בתמים ופעד!

ומי פנימה יתדר? הבעטיליגה
קלי-קום
גהרסה: הרשעה בשעריה נרמסתו
אבל אין לקצפים צו יותר ונטום
מבזל שצרי הסדר!

באה עת ויגד הדבר בעברית
הששופה ביומר ומוכנת) —
באה עת לבקרת-חמות צבורית
שגרת יד-ברזל קלגנתו!

מי דמעת הנתום (יש אומרים)
תקב-הר,

ודמעת הנמן, אי גבור לשונות —
אבל דלת דקת של „מוסד" מסגר
היא לעד לא תקב! געוררנה!

גחן א.